

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2008 r.,
skargi A. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 12 stycznia 2006 r., sygn. akt I ACa (...),

wydanego w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko A. S.

o ochronę dóbr osobistych,

**odrzuca skargę i oddala wniosek radcy prawnego A. F. o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu.**

Uzasadnienie

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), stanowi jeden z instrumentów realizacji konstytucyjnej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu bezprawnej działalności władzy publicznej. Jako specjalny procesowy środek prawny ma na celu badanie legalności jurysdykcyjnej działalności sądów powszechnych, poprzez kontrolę zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a wyjątkowo sądów pierwszej instancji.

Z uwagi na szczególny charakter i rolę tego środka prawnego ustawodawca przewidział - podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej - szczególne wymagania konstrukcyjne, jakie środek ten winien spełniać.

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c.- że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione konstrukcyjne wymagania skargi powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga nie spełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.).

Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe.

Na skarżącym spoczywa nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wyводу prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było, ale nie jest możliwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ.).

Wniesiona przez A. S. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 stycznia 2006 r., sygn. akt I ACa (...), wymagania powyższego nie spełnia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.